

Kapitola 2

Přetáhla jsem si kapuci přes hlavu a šlapala po Luční ulici, kolem sportovního hřiště a víceúčelové haly a snažila se nesklouznout do blátivých stop traktoru. Před dveřmi čekala bezútěšná zima, brzy bude možné jezdit jenom v hale a odpoledne v pět už bude tma. Koně se musí ostříhat a silnými dekami chránit proti chladu. My lidé budeme i v péřových bundách, šálách a rukavicích v jízdárně mrznout.

Za mnou něco zatroubilo. Ohlédla jsem se a uhnula na úzký, bažinatý travnatý pruh, aby mě mohl předjet velký nákladák na přepravu koní. „KONĚ – CHEVAUX – HORSES“ stálo velkými písmeny na zadní straně korby a pod tím „Obchod s koňmi Nötzli – Radliswil, Švýcarsko“. Šlapala jsem do pedálů ještě s větším nasazením. Možná přibudou na Kosí dvůr noví koně!

Když jsem dorazila domů, řidič šikovně manévroval svým pojízdným monstrem kolem hnojiště. Kosí dvůr byl postupně stavěn, představován a dostavován řadu let, a tak vznikla různá stájová křídla, sklady krmiva, komory na sedla a všelijak propojené dvorky, ve kterých cizí lidé nebo noví nájemci často bloudí. Střed tvořila velká krytá jízdárna, k ní byla připojena maštál školních koní a hala, kde se koně čistí. Úplně vpředu, na krátké straně jízdárny, byla bývalá stáj hřebců, dnes tam jsou umístění koně nájemců. Pak tu ještě je střední stáj, dlouhá maštál, malá stáj a úplně vzadu stará stáj, která

je určená výhradně pro tátovy závodní koně. Většina stájí je zařízená moderně a účelně, ale tatínkova je úplně zvláštní. Je vysoká a vzdušná, má okna s výhledem na parkurové prostranství a běžeckou dráhu a koně se zároveň mohou dívat na širokou uličku ve stáji.

Řidič firmy Nötzli zastavil u předního vchodu staré stáje a vystoupil z kabiny nákladáku.

„Dobrý den!“ zavolala jsem udýchaně a opřela kolo o stájovou zeď.

„Ahoj!“ odpověděl řidič. Zнала jsem ho, protože občas přivezl na Kosí dvůr koně. Švýcarská firma pana Nötzliho s tatínkem pravidelně obchodovala. Vždycky posílal mladé talentované koně, aby je tatínek vycvičil a představil na jezdeckých turnajích. Pak se prodali a tatínek dostal provizi. Někdy ovšem dorazili koně, kteří na turnajích nechtěli skákat, vzpínali se nebo měli jiné špatné zvyky. Ti museli být převychováváni, dokud nebyli prodejní. Většinou to bylo hodně obtížné.

„Mám tu pro vás dva koně,“ hlásil řidič a pohlédl na hodinky. „Dneska musím ještě jet do Holandska. Zeptáš se někoho, kam mám ty koně vyložit?“

„Já vím, kde jsou volné boxy,“ odpověděla jsem a vešla do maštale. Vyvalil se proti mně silný pach koní a sena a jako vždycky jsem tu důvěrně známou vůni zhluboka vdechla. Po Jensovi, našem koňákovi, nebylo ani vidu, ani slechu, zato sedlo leželo na zemi, vedle viselo špinavé udidlo a dveře do komory se sedly byly dokořán. Typické, pomyslela jsem si,